

Ian McEwan

Legea copiilor

Traducere din limba engleză și note
de Dan Croitoru

POLIROM
2015

Încă o dată, Grieve a așteptat câteva clipe, apoi a spus pe un ton tot mai scăzut:

— Veți fi copleșiți de durere, nu-i așa, domnule Henry?

În acest moment, bunătatea studiată din glasul avocatului a făcut vocea tatălui să se frângă. N-a mai putut decât să dea din cap. Fiona i-a văzut mușchii gâtului contractându-se în timp ce se lupta să-și recapete stăpânirea de sine.

— Și acest refuz ține de decizia lui Adam sau este de fapt al dumneavoastră? a întrebat avocatul.

— N-am putea să-l facem să se răzgândească nici dacă am vrea.

Pentru câteva minute, Grieve a continuat cu interogatoriul în această linie pentru a demonstra că băiatul nu era influențat în mod nedorit. Doi bătrâni din congregație au venit la căpătâiul patului său în câteva ocazii. Domnul Henry nu a fost invitat să ia parte la întrevedere. Dar ulterior, pe un coridor de spital, bătrânii îl înștiințaseră că fuseseră impresionați și chiar mișcați de percepția clară pe care băiatul o avea asupra situației sale și de cât de bine cunoștea Scriptura. Erau mulțumiți că băiatul gândea cu capul lui și că trăia – și era pregătit să moară – într-un adevăr.

Fiona a simțit că Berner ar fi vrut să obiecteze. Dar știa că ea n-o să permită să se piardă timp cu respingerea unei mărturii indirecte.

Un ultim set de întrebări din partea lui Leslie Grieve era menit să-i ofere domnului Henry prilejul de a infățișa mai în detaliu maturitatea emoțională a fiului său. A făcut-o cu mândrie – nimic din tonul vocii lui nu mai trăda acum faptul că-i trecuse prin minte că era pe cale să-l piardă.

Abia la trei și jumătate Mark Berner s-a ridicat ca să interogheze martorul la rândul său. A început prin a-și

exprima compasiunea față de domnul și doamna Henry pentru boala fiului lor, precum și speranța într-o însănătoșire completă – un semn clar, cel puțin pentru Fiona, că avea de gând să-l facă harcea-parcea pe martor. Kevin Henry a înclinat din cap.

— Să lămurim de la bun început o chestiune simplă, domnule Henry. Cărțile din Biblie la care v-ați referit, Geneza, Leviticul și Faptele Apostolilor, îți interzic să *mănânci* sângele sau, într-un anumit caz, te îndeamnă să te înfrânezi de la așa ceva. În Geneză, în Traducerea Lumii Noi, de exemplu, se spune: „Numai carnea cu sufletul ei – sângele ei – să n-o mâncați”.

— Așa este.

— Nu se pomeneste nimic de vreo transfuzie aici.

Domnul Henry a răspuns răbdător:

— O să vedeți că în versiunile scrise în greacă și ebraică termenul are sensul de „a introduce în trup”.

— Perfect. Dar pe vremea acestor texte, care datează din Epoca Fierului, transfuzia nu exista. Atunci cum ar fi putut ea să fie interzisă?

Kevin Henry a clătinat din cap. Din vocea lui răzbătea mila sau o îngăduință plină de generozitate:

— Exista cu siguranță în mintea lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți că aceste cărți sunt cuvântul Lui. El le-a insuflat profeților pe care li alesese voința Lui ca s-o aștearnă pe hârtie. Nu contează ce epocă era, Epoca Pietrei, a Bronzului sau mai știu eu care.

— S-ar putea să fie așa, domnule Henry. Dar mulți dintre Martorii lui Iehova pun la îndoială tocmai acești termeni. Sunt dispuși să accepte produse sanguine, sau anumite produse sanguine, fără ca prin asta să se lepede de credința lor. Nu-i așa că există și alte opțiuni pentru

tânărul Adam și că dumneavoastră ați putea să jucați un rol în a-l convinge să le accepte și să-și salveze viața?

Henry s-a întors iarăși către Fiona.

— Foarte puțini sunt cei care se îndepărtează de la învățăturile Corpului de Guvernare. Nu știu să existe cineva în congregația noastră, iar bătrânii noștri au o poziție clară în această privință.

Luminile din tavan sclipeau pe chelia lucioasă a lui Berner. Poate într-un gest menit să parodieze genul de avocat care-l intimidează pe martorul părții adverse, Berner și-a prins reverul sacoului cu mâna dreaptă.

— Bătrânii aceștia severi l-au vizitat pe fiul dumneavoastră la spital în fiecare zi, nu-i așa? Sunt foarte dornici să se asigure că nu se răzgândește.

Pe chipul lui Kevin Henry s-a citit primul semn de iritare. S-a pregătit să-l infrunte pe Berner, și-a încleștat mâna de marginea boxei, aplecându-se ușor înainte de parcă numai o leșă invizibilă îl mai ținea în loc. Cu toate astea, tonul îi rămăsese egal.

— Sunt oameni buni la suflet și cuviincioși. Și preoții altor Biserici merg prin saloane. Fiul meu primește sfaturi și alinare de la bătrâni. Dacă n-ar fi așa, mi-ar spune imediat.

— Nu-i așa că, dacă ar accepta transfuzia, ar fi ceea ce dumneavoastră numiți „excomunicat”? Cu alte cuvinte, alungat din comunitate?

— Disociat. Însă acest lucru nu se va-ntâmpla. Nu se va răzgândi.

— Tehnic vorbind, domnule Henry, Adam este încă un copil, aflat în grija dumneavoastră. Așa că pe dumneavoastră vreau să vă fac să vă răzgândiți. Se teme să nu fie marginalizat, nu e asta termenul pe care-l folosiți dumneavoastră? Marginalizat pentru că nu face așa cum doriți

dumneavoastră sau bătrânii. Singura lume pe care o cunoaște i-ar întoarce spatele pentru că a preferat viața în detrimentul unei morți îngrozitoare. Mai putem atunci vorbi de liberă alegere în cazul acestui flăcău?

Kevin Henry a reflectat câteva momente. Pentru prima oară i-a aruncat o privire soției sale.

— Dacă ați petrece măcar cinci minute în compania lui, v-ați da seama imediat că este cineva care știe foarte bine ce i se va întâmpla și care e capabil să ia o decizie în concordanță cu credința lui.

— Mai degrabă cred că o să dăm peste un băiat speriat și grav bolnav care așteaptă cu disperare consimțământul părinților lui. Domnule Henry, i-ați spus lui Adam că e liber să facă această transfuzie, dacă așa își dorește? Și că n-o să încetați să-l iubiți?

— I-am spus că îl iubesc.

— Doar atât?

— E suficient.

— Știți când li s-a poruncit Martorilor lui Iehova să refuze transfuziile de sânge?

— E scris în Geneză. Datează din vremurile Facerii.

— Datează din 1945, domnule Henry. Înainte de asta era complet îngăduit. Sunteți mulțumit că în epoca modernă un comitet din Brooklyn îi hotărăște destinul fiului dumneavoastră?

Kevin Henry a coborât vocea, poate din respect pentru subiectul în discuție sau pentru că se vedea confruntat cu o problemă dificilă. Din nou a părut că se adresează Fionei și în glas i se simțea căldura.

— Sfântul Duh îi călăuzește pe cei binecuvântați – noi îi numim „sclavi”, onorată instanță –, îi ajută să pătrundă adevărurile profunde care înainte nu erau cunoscute. Apoi s-a întors spre Berner și a zis sec: Corpul de Guvernare

este canalul prin care Iehova comunică cu noi. E vocea Lui. Dacă sunt schimbări în învățături, asta se datorează faptului că Dumnezeu își dezvăluie doar treptat scopul.

— Vocea asta nu prea tolerează alte opinii. Scrie în acest exemplar din *Turnul de veghe* că gândirea independentă a fost încurajată de Satana în răzvrătirea lui din octombrie 1914 și discipolii trebuie să se ferească de o asemenea gândire. Nu asta îi spuneți lui Adam, domnule Henry? Că trebuie să se păzească de influența Satanei?

— Încercăm să ne păzim de alte opinii și de dihonii și să rămânem uniți. Domnul Henry își recăpăta siguranța – a părut că i se adresează avocatului în particular: Probabil că nu aveți idee ce înseamnă să te supui unei autorități superioare. Trebuie să înțelegeți că noi facem asta de bunăvoie.

Peste fața lui Mark Berner a trecut umbra unui surâs pieziș. Un semn de admirație pentru adversarul său, cine știe.

— I-ați mărturisit mai înainte distinsului meu coleg că, pe la douăzeci de ani, viața dumneavoastră era un dezastru. Ați afirmat că erați un om cam nestăpânit. E puțin probabil, nu-i așa, domnule Henry, că înainte de asta cu câțiva ani, când erați de vârsta lui Adam, gândeați cu capul dumneavoastră.

— El a trăit întreaga viață într-un adevăr. Eu nu am avut acest privilegiu.

— După care, dacă îmi amintesc bine, ați spus cum ați descoperit ce dar de preț e viața. Vă refereați la viața celorlalți sau doar la a dumneavoastră?

— Orice viață este un dar de la Dumnezeu. Și tot El îl poate lua înapoi.

— Ușor de zis, domnule Henry, când nu e vorba de viața ta.

— Mai greu de zis când e vorba de propriul tău fiu.

— Adam scrie poezie. Sunteți de acord cu așa ceva?

— Nu consider că e un lucru căruia merită să-i dea importanță în viața lui.

— V-ați certat cu el în privința asta, nu-i așa?

— Am avut niște discuții mai serioase.

— Este masturbarea un păcat, domnule Henry?

— Da.

— Dar avortul? Homosexualitatea?

— Da.

— Și asta a fost învățat Adam să creadă?

— Asta știe că e adevărat.

— Mulțumesc, domnule Henry.

John Tovey s-a ridicat și, gâfâind ușor, i-a spus Fionei că, dată fiind ora înaintată, nu-i va adresa nici o întrebare domnului Henry, dar ar dori s-o cheme să depună depozitie pe asistenta socială, funcționara de la Cafcass. Marina Greene era subțire, cu păr de culoarea nisipului și vorbea în fraze scurte, punctuale. Lucru de mare ajutor la acest ceas al după-amiezii. Adam, a declarat ea, era cum nu se poate mai inteligent. Cunoștea bine Biblia. Cunoștea diferendul. Spunea că e pregătit să moară pentru credința lui.

Zisese precum urmează – și aici, cu permisiunea instanței, Marina a citit din carnetelul ei: „Sunt stăpân pe mine însumi. Nu depind de părinții mei. Oricare vor fi concepțiile părinților mei, eu sunt cel care decid pentru mine însumi”.

Fiona a întrebat-o ce măsură consideră doamna Greene că ar trebui să ia tribunalul. Ea a răspuns că opinia ei era una simplă și și-a cerut scuze că nu cunoștea toate nuanțele legii. Băiatul era inteligent și se exprima clar, cu toate astea încă era un copil.

— Un copil n-ar trebui să se sinucidă de dragul religiei.